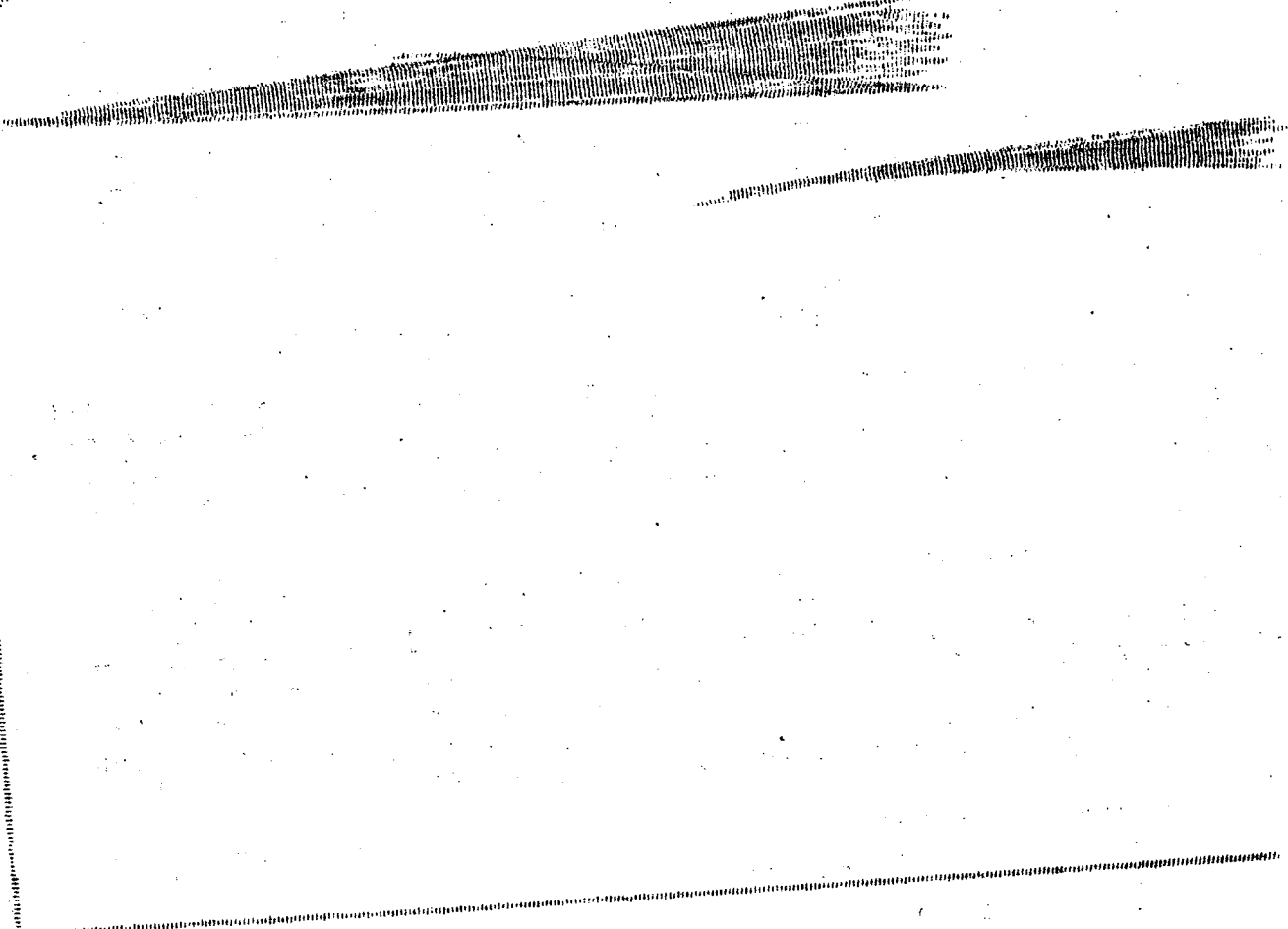

De 9/62. proletariërs aller landen
verenigt u!
Internationale

nederlandse sectie
van de

VIERDE INTERNATIONALE

IRIAN : NEDERLAAG VAN HET NEDERLANDSE

Eduard Verheven

IMPERIALISME

Indien er geen verdere nederlandse sabotagedaden plaatsvinden zal de Untea (de tijdelijke Uitvoerende Autoriteit van de Verenigde Naties) op 1 oktober a.s. het bestuur over West-Irian overnemen om het op 1 mei 1963 aan Indonesië over te dragen. Indonesië deed o.a. de concessie op zich te nemen om, met hulp van de VN in 1969 een volksstemming onder de Papuas te houden.

De diplomatieke betrekkingen zullen worden hersteld. Een aantal koloniale fondsen, zoals KPM en HVA stegen onmiddellijk in waarde op de amsterdamsche effectenbeurs. De "Rijkensvleugel" van de nederlandse bourgeoisie kreeg zijn zin: verzoening met de indonesische bourgeoisie om weer aan de kapitalistische exploitatie van Indonesië te kunnen deelnemen.

Desalniettemin is de val van de imperialistische voorpost op Irian een belangrijke overwinning van de koloniale revolutie. Mede door de druk van de Amerikaanse regering heeft de regering-De Quay moeten capituleren.

Dat het zolang duurde is, afgezien van de druk van de nederlandse "colons" en bevriende klassegenoten, te wijten aan het opportunistische van de indonesische burgerlijke leiders, dat van de PKI-leiding en van de bureaucratie van de nederlandse arbeidersbeweging.

Zo werd het mogelijk:

- 1) dat de anti-imperialistische energie van de indonesische massa's officieel werd gekanaliseerd, werd afgehouden van een revolutionaire oplossing van het Irian-vraagstuk;
- 2) dat die massa's werden afgeleid van de strijd voor de omverwerping van het koloniaal-burgerlijk regime;
- 3) dat de indonesische bourgeoisie haar posities kon consolideren;
- 4) dat de Papuas jarenlang in contrarevolutionaire, anti-indonesische zin werden vergiftigd;
- 5) dat het kleinburgerlijke Papua-bovenlaagje een anti-indonesisch geïndoctrineerd Regertje en een politiemacht kreeg, die gemakkelijk als nieuwe Ambonezen kunnen gaan optreden tegen de natuurlijke indonesische eenheid;
- 6) dat de Verenigde Naties een verwarrende pseudo-progressieve rol konden gaan spelen.

De taken van de indonesische arbeidersbeweging zijn nu :

- De verbredening tusschen de papuase en de indonesische massa's
- Strijd tegen het eventueel gedeeltelijke herstel van nederlandse kapitalistische posities
- Strijd voor de nationalisatie van de resterende buitenlandse kapitalistische ondernemingen
- De ontwikkeling van een verdergaand program van overgangseisen, op grond waarvan de strijd voor de verovering van de macht kan worden ontwikkeld.

=o=o=o=

= . 1 . =

OUD EN ARM, EEN VERSLETEN FRASE?

Van tijd tot tijd verschijnen er in de pers artikelen over de bejaarden. En niet ten onrechte: wanneer men 65 jaar is geworden en niet meer werken kan komt men terecht in dat deel van de bevolking, dat in het algemeen teveel heeft om te sterven, maar te weinig om te leven.

Als voorbeeld noemen we de groep, die geen rijks-, gemeente- of bedrijfspensioen genieten en dus alleen moet bestaan van de AOW-uitkering, aangevuld met bijsteun. Deze komen op een bedrag van f 31,- per week, aangevuld met huurtoeslag, kolen- en kledinggeld. Voor hen, die deze groep vormen zijn de dure aardappelen, een schoenreparatie, goede (en dus dure..) kleding een niet te betalen luxe. Om van enige zelfgekozen ontspanning maar niet te spreken. En zij, die zich niet kunnen bukken voor de ambtenaar van Sociale Zaken, die het recht heeft om op ieder uur van de dag of nacht te onderzoeken of men er niet iets bijverdient, ja zelfs een vrouw van 70 jaar te verbieden een man van haar eigen leeftijd in huis te hebben, wanneer ze niet door wettelijke banden aan die man gebonden is ...

Wanneer ooit is gedemonstreerd hoezeer de klassemaatschappij nog bestaat dan is het wel door de financiële en sociale positie van het grootste deel van de bejaarden. Zij zijn na een leven van hard werken en karig verdienen aan de armoede overgeleverd. Met de door hen ontvangen kolentoeslag - wanneer zij zg. bijsteun krijgen van Sociale Zaken - kunnen zij in de winter niet de hele dag de kachel stoken. Ook de andere toeslagen, zoals de huurtoeslag, zijn bij lange na niet voldoende om een minimumbestaan te veroorloven.

Veel triester is echter nog het lot van diegenen, die door ouderdomsgebreken niet meer in staat zijn om voor zichzelf te zorgen, in hun eigen huis. Zij komen voor het overgrote deel terecht in zogenaamde bejaardenhuizen, die, enkele uitzonderingen daargelaten, op het maken van winst zijn gebaseerd. Nog niet zo heel lang geleden heeft men hiervan een paar mensonterende voorbeelden in de kranten kunnen lezen. De meeste van deze huizen werden nooit voor dit doel gebouwd en lenen er zich ook niet toe om als bejaardenhuizen te worden gebruikt.

Het is evenwel niet alleen dit en de kwalitatief vaak schamele voeding. Ook de manier waarop deze mensen, die oud zijn en gebrekkig, door personeel en directie worden behandeld is beneden alle peil. En vaak durven en kunnen zij zich niet beklagen uit angst voor represailles. Men behandelt hen vaak als lastige kinderen, enfin ze zijn opgeborgen ...

Maar zelfs de plaatsing in zo'n tehuis is nog moeilijk. Het gemeentelijk commissierapport van Amsterdam over het bejaardenvraagstuk vermeldt bv. dat er in de bejaardentehuizen voor slechts $3\frac{1}{2}\%$ van deze bevolkingsgroep plaats is. Dat wil zeggen, dat $2\frac{1}{2}\%$ niet de verzorging krijgt, waarop zij krachtens hun invaliditeit op enigerlei wijze recht heeft. Volgens genoemd rapport wordt in de verzorging van minder valide of invalide bejaarden voor een belangrijk deel voorzien door winstbeogende tehuizen. Tegen het bestaan daarvan

zijn, volgens het rapport, bezwaren, "maar ze voorzien in een dringende behoefte en hebben tot op heden een belangrijke functie in het geheel van de bejaardenzorg". De commissie beveelt de bouw van tehuizen aan op niet-winstgevende grondslag, maar verwijst naar het tekort aan verpleegbedden.

Dit houdt natuurlijk ten nauwste verband met het gebrek aan verpleegsters, waarop wij hier niet nader in kunnen gaan. Iedereen weet voor welke miserabele lonen deze verpleegsters moeten werken en dat mede daardoor er een zogenaamd tekort aan "verpleegbedden" is.

Alles is in alles. Wanneer men de jeugd geen behoorlijk salaris biedt voor een taak, die reeds meer vraagt dan een gewoon beroep, dan zijn hiervan de zwaksten de dupe.

Men zal echter tegenwerpen, dat er toch veel voor de "oudjes" wordt gedaan. Dagjes uit, clubjes, filmvoorstellingen. Er is een gemeentelijke huisverzorging, terwijl de verschillende kerken zich ook op dit gebied "verdienstelijk maken".

Maar voor die huisverzorging moet men betalen en ook voor verzorging bij ziekte (eenmaal per dag een zuster, die de zieken wast en verschoont) moet men lid zijn van een vereniging als het Groene Kruis, wat ook weer geld kost. En wat die uitstapjes betreft: dat zijn lapmiddelen. Het is meer dan noodzakelijk om die voorwaarden te scheppen, welke de mens een menselijke oude dag bezorgen. En dan in de eerste plaats een zodanig pensioen, dat een behoorlijk leven waarborgt. Meer als zodanig gehoude bejaardenwoningen. De wachtlijsten voor dergelijke woningen worden iedere dag langer, terwijl vele bejaarden op etagewoningen moeten blijven, die vaak nog te groot zijn om ze te kunnen onderhouden en ruimte zouden bieden aan gezinnen met kinderen. Een breed opgezette bouw voor die ouden van dagen, die hulpbehoevend zijn geworden. Met eigen kamers en een verzorging, die rekening houdt met het feit, dat een oud mens toch altijd een mens blijft en niet een lastig ding is, dat maar zo snel mogelijk moet verdwijnen, omdat hij of zij geen meerwaarde meer voortbrengt.

De ouderdom scheidt vele problemen. Maar op z'n minst kan en moet ervoor gezorgd worden, dat naast de problemen van persoonlijke, psychologische aard, zoals bijvoorbeeld de overgang van een actief, werkzaam leven naar een betrekkelijk nietsdoen, de bejaarde mens in ieder geval van de zorg voor het bestaan verlost is.

Daarop heeft hij recht.

=o=o=o=

Ben Bella heeft een verslaggever van L'Unità, het blad van de italiaanse communistische partij een interview toegestaan. Hij legde tegenover de verslaggever de nadruk op de agrarische hervorming, die voor hem het punt is, waar alles om draait. Voor hem is de arme boer "het zout van de Revolutie". De verslaggever merkte op, dat volgens hem de arbeiders de revolutionaire voorhoede vormen. Ben Bella zei toen o.m.:

"De arbeiders in de geïndustrialiseerde Europese landen hebben nog nooit een omwenteling teweeg weten te brengen en evenmin hebben zij kunnen voorkomen - hoe machtig men hun organisaties ook moge noemen - dat de koloniale oorlog in Algerije bijna acht jaar moest duren". Wat zou Thorez hierop te zeggen hebben?

ALGERIE: DE OPMARS VAN DE SOCIALE REVOLUTIE

De verwarring, waarvan de Algerijnse Republiek in de eerste maand van zijn bestaan het beeld was, werd in niet onbelangrijke mate door de westeuropese NATO-pers aangedikt en geïnspireerd. Dat werd duidelijk toen bleek, dat Ben Bella over de steun van de grote meerderheid van het algerijnse volk beschikte en Ben Chedda daar geplaatst werd waar hij politiek gesproken behoort: op het tweede plan.

Hoewel het in de eerste weken moeilijk was een duidelijk onderscheid tussen de verschillende tendenzen te ontdekken, moesten twee feiten onmiddellijk in het oog springen, n.l. de wederrechtelijke inbezitting van de macht door Ben Chedda en zijn aanhang (wat nota bene de westeuropese pers aan Ben Bella verweet!), doordat zij zich na drie weken vergaderen hadden, onttrokken aan de te nemen beslissingen van de CNRA (Nationale Raad van de Algerijnse Revolutie), welke in juni van dit jaar in Tripoli bijeen was.

Ben Chedda, anderhalf jaar geleden door de CNRA in de plaats van Ferhat Abbas benoemd tot voorzitter van de GPRA (Voorlopige Regering van de Algerijnse Republiek) - hetgeen toen een belangrijke stap naar links betekende - werd nu zelf door de ontwikkeling voorbijgestreefd en trachtte op een bureaucratische manier aan de macht vast te klampen. /zich

Dit laatste werd geïllustreerd door een tweede feit: het verzoek aan het franse leger om de grenzen van Marokko en Tunesië nog gedurende 48 uur na de onafhankelijkheid gesloten te houden voor de zich in die landen bevindende troependelen van het ALN (Nationaal Bevrijdingsleger). Al deze feiten vormen een kenmerkend beeld van de wijze waarop Ben Chedda in het zadel dacht te blijven en op welke krachten hij daarbij steunde.

Tegen de achtergrond van deze scherpe rechtse zwenking is het dan ook zeer waarschijnlijk, dat de berichten (o.a. in Le Figaro) over de arrestatie van de twee heroïeke Djamila's - Bouchired en Boupacha - de grond van de door hen uitgesproken sympathie voor Ben Bella en het ALN juist zijn. In dit klimaat was er dan ook nauwelijks plaats voor de revolutionaire woorden tot de algerijnse vrouwen op een bijeenkomst te Ben Aknoun, een voorstad van Algiers, waar Djamila Boupacha, die eerst kort uit de gevangenis in Frankrijk was teruggekeerd, met betrekking tot de toekomstige rol van de vrouw o.m. zei:

"Wij verstaan het musulmansse geloof slecht. Niettemin zal het afleggen van de sluier niet verplicht zijn in het nieuwe Algerije. Het zal vanzelf gaan, we zullen iedereen de vrijheid laten ...

"De vrouw zal tot alle administratieve posten toegang hebben. De deuren van scholen en universiteiten zullen voor haar wijd openstaan. Zij zal kunnen stemmen en dezelfde vrijheden genieten als de man."

Het algerijnse volk en de algerijnse arbeidersklasse, ontgoocheld door de zo duidelijk, ook tegenover de imperialistische tegenstander gedemonstreerde zwakheid en opportunisme van een deel zijner revolutionaire leiders, spraken zich bij monde van de vakbeweging, de UGTA (Algemeen Verbond van de Algerijnse Arbeiders) o.m. als volgt uit:

"Deze leiders hebben te lang buiten het land geleefd en hebben daar de werkelijke zorgen, de grote behoeften, de oprechte verlangens van het algerijnse volk en de arbeiders verwaarloosd ... De UGTA verwacht van deze mannen en deze groeperingen, dat zij hun programma's ontvouwen, zowel als hun aktiemethoden om de enorme taak, die de revolutie moet zijn, te verwerkelijken. Onder programma verstaat zij niet een serie leuzen, maar een gedetailleerde beschrijving van taken en voorstellen om die op te lossen."

Nu inmiddels het Politiek Bureau van het FLN zich, onder leiding van Ben Bella, gevestigd heeft - in overeenstemming met de revolutionaire legaliteit - is reeds gedeeltelijk aan de verlangens van de revolutionaire massaas tegemoet gekomen, door althans de minimum aanduiding van de onmiddellijke taken te stellen en in tegenstelling tot Ben Chedda, zij het omzichtig, anti-imperialistische uitspraken te doen, daarbij o.a. Frankrijk openlijk voor de armoede en de chaos in het land verantwoordelijk stellend.

Wat de onmiddellijke taken betreft, Ben Bella heeft reeds te Oran de noodzaak onderstreept het FLN, in overeenstemming met de stemmenverhouding in de CNRA: 58 - 10, tot een politieke partij om te vormen, zo snel mogelijk tot civiele, niet-militaire gezagsverhoudingen te komen en het inschakelen van het ALN bij het herstel en de opbouw van het land.

Over de toekomst van Algerije zei hij onder meer:

"Men heeft zich met vergelijkingen beziggehouden. Men heeft mij vergeleken met Fidel Castro, Nasser en nog anderen. Ik ben van mening, dat men zich, wat mij betreft, moet behoeden voor vergelijkingen. Wij verkiezen in Algerije een eigen ervaring op te doen. Ik heb werkelijk van socialisme gesproken. Er is het socialisme van Mao Tse Toeng en dat van Guy Mollet. Voor ons wil socialisme zeggen: opheffing van de voorrechten."

In het algemeen kan over de korte tijd van de algerijnse onafhankelijkheid opgemerkt worden, dat waar een duidelijke crisis in de leiding, welke mede werd veroorzaakt door haar niet-marxistische karakter, de revolutie ernstig in gevaar heeft gebracht en er daardoor een ernstig gezagsvacuum ontstond, dit door de kracht en de diepgang van de Algerijnse Revolutie nu zover overwonnen is, dat de tendens, die in brede zin de historische aspiraties van de algerijnse massaas tot uitdrukking brengt, in feite aan de macht is gekomen, hetgeen ongetwijfeld zijn bevestiging zal vinden in de a.s. verkiezingen en de daarop volgende zitting van de CNRA.

Het imperialisme en vooral zijn franse variant, die zo royaal en zo snel was met de erkenning van de usurpator Ben Chedda (zoals trouwens eveneens de sowjetbureaucratie) bekijken het Ben Bellabewind met wantrouwen (zijn op de dag van Ben Bella's aankomst in Algiers niet de standbeelden van Jeanne d'Arc en van diverse franse generaals vernield?), hetgeen resulteerde in de weigering van een lening van 300 miljoen franken, welke door de voorzitter van het voorlopige bewind, A. Farès, aan de franse regering was verzocht. Deze weigering werd gedaan met het argument, dat er maar eerst "orde" in de algerijnse chaos moest komen.

Afgezien van de schaamteloze brutaliteit van het argument, is het ook in strijd met de accoorden van Evian en kan het voor het impe-

rialisme gevaarlijke precedenten scheppen. De olie- en gasproductie in de Sahara gaan tot dusver nog door, maar zijn belangrijke troeven in handen van het nieuwe bewind, mocht De Gaulle's Frankrijk de nieuwe macht willen boycotten. In dit verband is het nuttig de verraderlijke rol van het marokkaanse regiem van Hassan II en dat van Bourguiba in Tunesië te beschouwen, die, beiden belust op olie- en andere winsten, deze trachten te verwerven door zich nauwer met het franse imperialisme te verbinden. Het koninklijke Marokko, dat juist op het moment, dat een verenigd Noordafrika van de Maghreb tot de reële mogelijkheden gaat behoren, een aanval lanceert bij Colomb-Béchar op algerijns grondgebied en dit aan mineralen en olie rijke gebied voor zich opeist. En aan de andere kant Bourguiba, die zich te buiten gaat aan allerlei minderwaardige uitlatingen ten aanzien van de Algerijnse Revolutie, tegelijkertijd de ALN-eenheden op tunesisch grondgebied onder druk zettend door hun ravitsaillering af te snijden. Dit alles verhindert hem niet om tot een overeenkomst met het franse imperialisme te komen over de ontruiming van de vlootbasis Bizerta, een overeenkomst, die slechts kon worden bereikt door de grote stap voorwaarts, die de onafhankelijkheid van Algerije in de krachtsverhoudingen van Noordafrika betekent.

Bij deze hoopvolle ontwikkeling van de noordafrikaanse revolutie is het meer dan ooit de taak van het europese, ook van het nederlandse proletariaat om in hun vakbonden en partijen voor de politieke en internationale klassesolidariteit op te komen door de organisatie van grote hulpcampagnes voor voedsel en kleding ten behoeve van de in ellendige omstandigheden verkerende delen van de algerijnse massa's. Minstens even belangrijk is het echter om de Algerijnse Revolutie van de zware last van de Evian-accorden te bevrijden door de vernietiging ervan te eisen :

Gestreden dient te worden voor de volledige en onmiddellijke terugtrekking van alle franse troepen uit Algerije, voor de ontruiming van het atoombomproefterrein in de Sahara, voor de ontruiming van alle vlootsteunpunten en voor economische hulp zonder voorwaarden.

=0=0=0=

Eduard Verheyen.

INDONESIE: DE HUIDIGE SITUATIE (III)

Wij zien in de sociaal-economische verhoudingen de geleidelijke terugdringing van de invloed van imperialisme en buitenlandse kapitalisme enerzijds, anderzijds een niet stabiele, doch zich min of meer consoliderende koloniale bourgeoisie, die de revolutionaire tendenties probeert op te vangen door ze te misvormen met behulp van het staatsapparaat.

De staatssector van de economie is groot en de officiële controle op de privésector formeel zeer uitgebreid. Wat de productieve en politieke resultaten hiervan ook mogen zijn, het enorme politieke en economische staatsapparaat dient als voedingsbodem en machtsbasis van de koloniale bourgeoisie. De burgerlijke bovenlaag heeft zich - zo niet in staat tot een solide zelfstandige bourgeoisieklasse uit te groeien - als een parasiet vastgezogen op het lichaam van het indonesische volk, om er zijn corrupte praktijken te kunnen uitoefenen.

In deze positie kan de bourgeoisie tegenover imperialisme en buitenlands kapitalisme een grotere rol voor zichzelf opeisen en tevens zich, verschanst, teweerstellen tegen de opdringende massa's en hun veroveringen in een doodlopend slop voeren.

Ook op deze basis alleen is de opkomst van de bureaucratische-kapitalistische sector (zowat tussen de "zelfstandige" indonesische ondernemers en de "pure" bureaucratische bourgeoisie in) van de koloniale bourgeoisie begrijpelijk. Het is een nieuw soort comradenlaag.

Men stelde zich hierbij een troebel netwerk voor van relaties tussen hoge en minder hoge ambtenaren en officieren, politiebeambten, indonesische en chinese kapitalisten en buitenlandse kapitalistische agenten, handel in import- en exportvergunningen enz., smokkel, directe en indirecte omkoperij.

Niet altijd liggen de verhoudingen duidelijk. Wel duidelijk is het klassegeluid van de meest "zelfstandige" kapitalistische vleugel van de indonesische bourgeoisie, de geprivilegieerde Benteng-groep: van de zakenlieden, die ook in de Indonesische Kamer van Koophandel zijn verenigd en in de BAKUNA (het nationale lichaam voor de coördinatie van het zakenleven) en die o.a. op het KENSI (Nationaal Indoneesisch Economisch Congres) in 1959 voor de specifieke indonesische kapitalistische belangen door onder meer de beperking van de buitenlandse kapitalistische investeringen te eisen.

De bureaucratisch-kapitalistische groep wist zijn belangen zo goed te behartigen, dat de evenwichtskunstenaar Sukarno het raadzaam oordeelde om, als gast op het laatste PKI-congres in 1961, haar openlijk aan ta vallen.

Niet in staat, als de indonesische "pure" kapitalisten, als de hele indonesische bourgeoisie is, om grote kapitalistische ontwikkeling te doen plaatsvinden en onwillig als de buitenlandse kapitalisten zijn om veel particulier kapitaal te riskeren, heeft de indonesische burgerlijke staat nu de "verantwoordelijkheid" voor die ontwikkeling. Hij houdt zich niet met alles bezig. Afgezien van het beheer van de genationaliseerde nederlandse en Kwo-Min-Tang-chinese bedrijven legt de staat zich toe op de productie van textiel, cement, papier, leer, soda en heeft hij het gehele grote vervoerswezen, de spoorwegen, de Garuda Indonesian Airlines, de ex-KPM en de energievoorziening in handen.

Belangwekkend zijn de plannen, niet onbelangrijk is wat hier en daar met buitenlandse (amerikaanse, russische, engelse, duitse, japanse en internationaal-kapitalistische) steun tot stand is gebracht. Alles is echter totaal ontoereikend. De economische groei is in de verste verte niet in staat de snel toenemende bevolking voldoende werkgelegenheid te verschaffen. Jaarlijks komen er 200.000 bij; in 1958 was het bevolkingsgetal 88.000.000, nu is het waarschijnlijk ongeveer 93.000.000. De hele en versluisde werkloosheid neemt toe. Het totaalbeeld is: stagnatie.

De economie blijft afhankelijk van de export van: 1) rubber, 2) petroleumproducten, 3) tin, in mindere mate van die van suiker, koffie, tabak (cacao), thee, copraproducten enz. Behalve de rubber ligt de productie van de meeste exportgewassen onder het peil van 1941, zonder dat er een verhoogde productie van voedingsgewassen voor in de plaats trad. Rijst moet op steeds groter schaal worden geïmporteerd. Het vruchtbare rijstland Indonesië heeft de twijfel-

achtige derde grootste rijstimporteur ter wereld te zijn geworden.

De inflatiespiraal draait fataal door. De waarde van de rupiah daalt gestaag. Devaluatie bracht de koers in 1960 op 45 rp. voor 1 dollar. De officiële koers is 100 rp. voor 1 dollar. Dat was dus ongeveer f. 0.07 voor 1 rp. Het nationaal inkomen per hoofd van de bevolking ligt lager dan in 1959. Volgens de officiële cijfers bedroeg het begin 1961 ongeveer f. 177 per jaar.

Het gemiddelde dagloon van een arbeider was in 1960 rp. 5 à 10 = \$ 0.10 à 0.20 = ongeveer f. 0.36 à 0.72, onvoldoende om er de honger van een gezin met kinderen mee te stillen. Het helpt ook om ons een voorstelling te maken van de levensstandaard van de massa's wanneer we constateren, dat een hogere ambtenaar met een salaris van (eind 1960) rp. 2.000 per maand (dus ongeveer zevenmaal zoveel als het doorsnee-arbeidersloon), indien hij niet corrupt is, zich niets van de voortbrengselen van de moderne techniek kan veroorloven, die in brede westeuropese scheiderskringen als normaal worden beschouwd: horloge, radio, een eenvoudig vacantiereisje enz.

Op alle gebied kersat schaarste en een schrikbarend toenemende duurte. De kosten van levensonderhoud stegen van 1953 tot 1958 met 100% en het gaat steeds verder bergafwaarts. Ondanks de bijzondere aandacht, die de regering noodzakelijkerwijs aan de rijstvoorziening geeft, het regiem zou anders zeer snel kunnen worden weggevaagd - waren de rijsttransacties in 1959 al zeer beperkt: in Djakarta, onder gunstiger omstandigheden dan nu, in 1958 vijf liter per persoon per maand in plaats van de vijftien liter, die eigenlijk nodig zijn. De rest moet dan op de zwarte markt gekocht worden.

Subsidies en prijsregelingen kunnen niet verhinderen, dat een zeer groot deel van het inkomen van arbeider en kleine boer aan rijst moet worden uitgegeven. Grofweg gezegd kwam in 1960 één liter rijst op een dagloon neer. Zo gaf, begin 1960, een chauffeur van een zakenman, die rp. 450 (dus aansienlijk meer dan een gemiddelde arbeider) verdiende, zijn hele loon aan rijst uit voor zijn gezin van vijf personen. Als nachtwaker kon hij er nog rp. 250 per maand bijverdienen.

Het zoeken van bijverdiensten of steun van anderen is voor alle lagen van de massa en kleine burgerij en ambtenaartjes eigenlijk een noodzaak. Nog enkele prijzen (van 1960) als illustratie: 1 pond thee rp. 20, een heel eenvoudig glas rp. 2, een paar meter doodgewone textiel rp. 500 à 1000, een klein blikje melk steeg van 1957 tot 1959 met 400% in prijs en vereiste toen 10% van het maandsalaris van een ambtenaar, of tien dagen loon van een arbeider op een cultuuronderneming, met 1/10 van dit bedrag kon men in 1960 1 banaan, 1 doosje lucifers of 1 krant kopen.

De hongersnood, die dit jaar op verschillende plaatsen gesignaleerd werd, geeft alweer een verderliggend dieptepunt aan.

Een andere kant van de levensstandaard zijn de zeer beperkte technische, sociaal-economische en verdere staatsvoorzieningen, waardoor de massa het meest getroffen wordt. Een "aardige" verduidelijking geeft de vergelijking Singapore-Djakarta. Singapore met 1.500.000 inwoners gaf in 1960 \$ 40.000.000 voor de stad en \$ 1.700.000 voor het platteland uit (in US-dollarwaarde), aan sociale en medische voorzieningen, aan onderwijs, wegen en andere communicatiemiddelen, op een begroting van \$ 70.000.000.

Djakarta met 3.500.000 inwoners gaf voor dezelfde doeleinden rp. 230.000.000 = \$ 7.500.000 uit! En Djakarta mag zich in de speciale zorgen van de regering verheugen, mede wegens de grote

druk van de arbeidersbeweging daar !!

Het onderwijs voor de massa blijft zo hoogst onvoldoende. Na 1949 is er, vergeleken met het koloniale tijdperk, een aardige vooruitgang geboekt, zeker, naar de scholen, die iets boven het desaonderwijspeil uitstijgen blijven vaak aan de massa ontzegd. Het analfabetisme zal nog niet onder de 50% zijn gedaald. In scherpe tegenstelling tot al deze schaarste staat de vloedheid, waarmee enorme, stijgende bedragen worden uitgegeven aan leger, vloot, luchtmacht en politie. Het loodzware, deels vegerende en corrupte bureaucratische apparaat - in 1955 al 1.273.000 ambtenaren omvattend - legt een beslag op een groot deel van de staatsinkomen.

Ook is er altijd geld voor de vele luxe reizen van Sukarno met zijn uitgebreide hofhouding en politiek gevolg, en voor nationale showbouwwerken, die eveneens overbodig zijn: de grote nationale moskee, het stadion, het nieuwe grote hotel (beide opgezet voor de aziatische spelen).

Door het gebrek aan industrialisatie, aan import van machineonderdelen, aan techniek en onderhoud, verslechtert het machinepark snel. De openbare vervoersmiddelen en alle andere communicatiemiddelen schieten volkomen tekort, zodat er soms gebrek en hongersnood kan ontstaan door isoleren van bepaalde streken.

De overvloedige massa van de arme agrarische bevolking, ongeveer 75.000.000, leeft op of onder het bestaansminimum, in de primitiefste omstandigheden. Een niet onbelangrijk deel verloor zijn kleine stukje land door schulden en werd pachter op het grondbezit van de middelgrote en grotere bezitters, vaak zijn dat lurah desa's en kepala kampung (dorpschouffden), hadji's en kyaji's (islamitische godsdienst-autoriteiten) en ook wel grondbezitters, die buiten het dorp wonen (1). Of men wordt landarbeider eventueel op een grote landbouwonderneming, of ook wel niets...

Velen zien zich zo genoopt het dorp te verlaten. Dit doet men echter niet spoedig. Het aantal van degenen, die naar de steden trekken geeft zeker niet de maatstaf voor de economische nood van het dorp aan. Het basorptievermogen van de javaanse desa is, ondanks de bezitsdifferentiatie nog buitengewoon groot. De beperkte aanwezige werkgelegenheid wordt maximaal opgedeeld, waardoor het levenspeil daalt zonder dat de productie hoegenaamd stijgt. Sociale gemeenschap is voor de kleine berevensamenleving nog steeds belangrijker dan keiharde berekening.

Op het exploiteren van deze gemeenschapszin is het koloniaal-burgerlijke regiem aangewezen, de sociaal-economische rekbaarheid en zijn grenzen bepalen eigenlijk de levensduur van de heerschappij van de bourgeoisie. Met de verstrekking van gesubsidieerde rijst en textiel - de twee meest elementaire levensbehoeften - hoopt men de explosie nog een poosje te kunnen uitstellen.

Degenen, die wegtrekken uit het dorp zijn veelal jongeren, of anderen, die enigszins losgeraakt zijn van de dorpsgemeenschap en soms rebelleren tegen het traditionele gezag.

(1) Men denke hierbij niet aan latijns-amerikaanse of philippijnse grootgrondbezitsverhoudingen van kolossale afmetingen.

Zij komen terecht in de groeiende steden, d.w.z. voorzover het de grote steden betreft, in de grote snel uitdijende gordels van stadskampongs rond de oude stadskernen, woongebieden waarvan de kwaliteit niet ver af staat van de shantytowns en bidonvilles van Afrika en soortgelijke achterbuurten en sloppen elders, in Azië en Latijns Amerika. Deze wijken paren de primitieve omstandigheden van de dorpen aan nog slechtere toestanden op het gebied van ruimte, hygiëne enz.

De ex-boertjes en -landarbeiders gaan daar op in het stedelijke proletariaat. Hierbij moeten we niet steeds denken aan een massa van moderne industrie-arbeiders. De geringe economische groei dwingt hen om van de hand in de tand te leven, dus alles wordt aangepakt: losse karweitjes, heel kleine handelstransacties, betjak-rijden (betjak = driewielige fietstaxi), enz.

Zo raakt men onttrokken aan de traditionele gezags- en geloofsverhoudingen en wordt meer rijp voor moderne organisatievormen. Dit proces beperkt zich niet tot de steden. In bepaalde door het kapitalisme en de oorlog beïnvloede streken van Midden- en Oostjava vooral - politiek opengebrouwen in de periode 1945-'49 - zijn de arbeidersorganisaties tot diep in de kampong doorgedrongen. Hier zijn de communistische organisaties sterk. Buiten Java en in Westjava zijn de islamitische vakbonden en partijen nog zeer sterk.

In deze arme, stagnerende, instabiele, halfkoloniale wereld van Indonesië is het buiten de gemeenschap staande, niet tot een groep of organisatie behorende individu reddeloos verloren. De oude, nog sterke gemeenschapsdrang wordt op een ander niveau versterkt door nieuwe, harde sociaal-economische en politieke noodzaak. Voor het klassieke liberale individualisme is er geen plaats. Men moet tot iets behoren. Bij de keuze van dat iets spelen echter nog allerlei factoren van verwantschap, lokale gemeenschap, provinciale binding, vriendschap enz. een grote rol. In het huidige groepsleven staat de leider (bapak = vader) centraal, die met zijn toegewijde volgelingen een sterk persoonlijke relatie heeft.

Begrijpelijkerwijs drukken de klasseverhoudingen zich nog niet altijd even duidelijk in de vakbonds- en politieke organisaties uit. Ook op dit laatste niveau gaat het differentiatieproces evenwel onherroepelijk voort. En de vakbonden vervullen hierbij een onmisbare rol. Politiek bewust en min of meer strijdbaar zijn zij van het begin af geweest. Actief grepen zij in in de revolutionaire oorlog van 1945-'49 en zij bleven daarna, vaak in samenwerking met jongerenorganisaties en politieke partijen, het buitenlandse bedrijfsleven onder druk zetten. Bij het verzwakken van de buitenlandse kapitalistische posities en de verslechtering van de economische situatie dreigt de arbeidersklasse steeds meer zich (met zijn organisaties) tegen de koloniale bourgeoisie zelf te richten. Deze klasse tracht nu dat gevaar af te wenden door een autoritair-corporatieve staatsopbouw, gedeeltelijk daarbij gesteund door de PKI-leiding. Om zijn positie te handhaven moet de bourgeoisie daarnaast ideologische en andere concessies aan de massa's doen en natuurlijk het uitzicht openen op economische ontwikkeling en welvaart. Dit laatste betekent voor haar in de allereerste plaats eigen verrijking. Het perspectief van een werkelijk kapitalistische ontwikkeling, van het ontstaan van een belangrijke industriële en commerciële grote bourgeoisie, is echter niet aanwezig. Haar enige mogelijkheid is rond de snel groeiende politieke, economische en militaire apparaten de sleutelposities te

bezetten en zich, zoals gezegd, tot een koloniaal-kapitalistische compradoren- en bureaucratenlaag te ontwikkelen. Op die wijze kan zij proberen te voorkomen, dat de groeiende staatssector van de economie en de planning en controle een socialistisch karakter gaan krijgen. De schijn van socialistische planning en grootse ontwikkelingsplannen moet echter gered worden.

(wordt vervolgd)

=0=0=0=

In de volgende nummers van De Internationale wordt deze artikelen reeks voortgezet. Daarbij zullen nog de volgende punten aan de orde komen:

- 1) het achtjarenplan.
- 2) de politieke ontwikkelingen: de partijen en de ermee verbonden vakorganisaties.
- 3) het staatsapparaat, het legèr en de bonapartistische leiding en ideologie.
- 4) de PKI.
- 5) de taken van het revolutionair marxisme.

Toen Ben Bella de franse gevangenis verliet om zijn taken als leider van de Algerijnse Revolutie weer op te nemen, stond hij er op zijn eerste interview te hebben met Carlos Franqui van de cubaanse krant Revolución. Wij laten hieronder de belangrijkste gedeelten van dat interview volgen:

"Wij leven in Algerije, maar ons hart is bij Cuba", zei Ben Bella, "dit is de waarheid en geen lege frase. De door ons gekozen fundamentele lijn is dezelfde en die bepaalt de nauwe verbondenheid en eenheid tussen onze volken en onze revoluties."

Na een beschrijving te hebben gegeven van de man, schrijft de interviewer: "Na een gesprek van een uur zijn wij van mening, dat het franse kolonialisme nooit zal vergeten, dat gedurende vijf jaar in franse gevangnissen Ben Bella zijn kennis van de revolutionaire wetenschap verdiepte en dat zijn gevechtservaring nu verbonden was met de theorie, welke hem in staat zou stellen om de koers met volstrekte helderheid te zien. Op ieder ogenblik voelden we de sympathie, die Ben Bella voor de Cubaanse Revolutie heeft. Hij kent Fidel's redevoeringen, Che's boeken, de Tweede Verklaring van Havana en de vele in Europa gepubliceerde boeken en documenten over Cuba.

Gevraagd naar de perspectieven en taken van de Revolutie na de vredesaccorden zei Ben Bella: "De vrede zelf vervult niet de doelstellingen van de Revolutie. De vrede is een compromis. Wij moeten deze situatie omvormen in de richting van de fundamentele doelstellingen van de Revolutie. De omschakeling stelt ons voor het probleem van de tijd. Indien de tijd teveel zou worden uitgerektd, zouden het revolutionaire enthousiasme, de revolutionaire geest, het strijdmoreel van ons volk worden geliquideerd. Indien de situatie te lang zou duren, dan zou het revolutionaire enthousiasme van de massa verkoelen.

Het revolutionaire bewustzijn, de energie en het enthousiasme van het algerijnse volk zijn het fundamentele kapitaal, dat moet worden gericht op de essentiële taken van de Revolutie nu, op de opbouw van het socialisme later."

Ben Bella vervolgde: "Het eerste doel is de Agrarische Revolutie zoals in Cuba. Jullie maakten eerst de Agrarische Revolutie en daarna begonnen jullie het socialisme op te bouwen. Tegelijkertijd met de opbouw van een nieuw Algerije/moeten deel nemen in de strijd in Afrika tegen kolonialisme en neo-kolonialisme." /zullen wij

Ben Bella sprak enthousiast over de revolutionaire strijd in Angola, Zuidafrika, Rhodesia en Congo. Hij vertelde, dat hij op zijn eerste bezoek aan de algerijnse vluchtelingen en het Nationale Bevrijdingsleger in Oudja, Mario Andrade, had meegenomen, de revolutionaire leider van Angola, liever dan Olden, de kandidaat van de Verenigde Staten. Hij had evenals Motssawayi, uit Zuidafrika, meegenomen en Dicanor Jnawe uit Kameroen en Djido uit Nigerië, die allen de meest anti-imperialistische stromingen van Afrika vertegenwoordigen.

Daar Ben Bella gezegd had, dat hij op de hoogte was van de Tweede Verklaring van Havana, vroeg de intervieweer zijn mening over de guerrillastrijd en over de rol van de boeren in Latijns Amerika en Afrika. Hij antwoordde:

"Ja, ik ken de Verklaring van Havana, de stelling van Fidel en ook de artikelen van Che Guevara in deze zin. De boerenmassas spelen een grote rol in de strijd. Zij zijn in staat om voorhoedeposities in te nemen in de koloniale en halfkoloniale landen. En het is uitgaande van deze werkelijkheid dat we in Algerije gestreden hebben, het voorbeeld waarvan in de gekoloniseerde landen en in het bijzonder in Afrika ter harte genomen behoort te worden."

Over Cuba sprak Ben Bella met warmte, alsof hij sprak over iets, dat van hemzelf was:

"Wij leven in Algerije, maar ons hart is bij Cuba. Dit is de waarheid, geen lege frase. De ervaringen van Cuba zijn zeer nuttig voor ons. Hoewel wij in Afrika zijn en jullie in Amerika, zijn wij nauw verbonden, de aardrijkskundige factor is secundair. De door ons gekozen fundamentele lijn is dezelfde en die bepaalt de nauwe verbondenheid en de eenheid tussen onze beide volken en onze revoluties. Er is een overeenkomst in werkelijkheid en ideologie. De binnenlandse en de buitenlandse kwesties sluiten op elkaar aan, de nationale en internationale problemen verenigen volken of drijven ze uit elkaar."

Tenslotte zei Ben Bella nog, dat hij Cuba zo spoedig mogelijk zou bezoeken en dat hij zich in Cuba zou voelen alsof hij in zijn eigen huis was.

=0=0=0=

VERSCHEENEN: Michel Pablo, De Vierde Internationale, wat zij is, wat zij wil.

U kunt deze thans in het nederlands vertaalde brochure bestellen door 50 ct (of meer) over te maken aan de administratie van "De Internationale."

Wij publiceren hieronder een artikel van onze speciale medewerker in Algiers, dat ons juist voor het "ter perse" gaan van dit nummer bereikte. Wij hopen ook in verdere nummers van De Internationale bijdragen van zijn hand te kunnen plaatsen.

Abd - el - Krim

DE EERSTE ZEGEVIERENDE ETAPPE VAN DE SOCIALE FASE VAN DE REVOLUTIE IN ALGERIJE.

De triomfale binnenkomst van het Politieke Bureau in Algiers, voortaan de hoogste politieke autoriteit van het FLN tot aan de volgende CNRA, dat is bijeengeroepen na de verkiezingen, die op 2 September zullen worden gehouden, bezegelt het einde van een kritieke fase van de aangevangen Sociale Algerijnse Revolutie.

Het is van de hoogste betekenis, dat de open crisis, welke het Front deed uiteenvallen in een hele groep tendenties en door dat feit het op enigerlei wijze als Front deed ophouden te bestaan, openbarste op dezelfde dag, dat de Onafhankelijkheid werd verkregen.

Met het doel van de Onafhankelijkheid voor ogen hadden de meest uiteenlopende sociale krachten, van het revolutionaire boerendom tot de bourgeoisie en zelfs enkele grote inheemse grondeigenaren, via de zwakke kern van het stedelijke proletariaat en van de "ontwikkelden", gezamenlijk gestreden, ieder van hen naarmate de strijd zich verdiepte hun eigen sociale en politieke doeleinden nastrevend.

De losgebarsten crisis - welke thans eenvoudig een pauze ondergaat - was de heilzame manifestatie van de inwendige organische sociale tegenstellingen van het FLN tegenover een objectieve situatie in Algerije, die het voor beslissende en snelle keuzen stelde: opbouw van het land volgens "bourguibistisch" model, burgerlijk, neo-kolonialistisch, "samenwerkend" met Frankrijk en de Europese Gemeenschappelijke Markt of volgens socialistisch model, met een grotendeels genationaliseerde en planmatige economie, beschermd door het monopolie van de buitenlandse handel en de grond aan de boeren gevend.

Wij zeggen heilzame crisis, want het is duidelijk:

a) dat de "bourguibistische", neo-kolonialistische, buitenlandse en inheemse krachten de verwarring hebben tegemoetgezien en zich haastten om een staatsapparaat te kunnen dienste op het paard te helpen en om in burgerlijke zin alle revolutionaire vormen en krachten, die in zeven jaar strijd van de algerijnse massa's naar boven waren gekomen, opnieuw om te vormen;

b) dat deze crisis voor de eerste maal een zekere politisering in de diepte van de Algerijnse militanten van het Front mogelijk heeft gemaakt, een bewustwording van de organische ongelijksoortigheid van het front en van de sociale krachten, die het doordringen, evenals van de sociale basisproblemen, die de achtergrond vormen van de rivaliteiten van personen en clans. Vanuit dit gezichtspunt heeft de crisis een eerste ideologische differentiatie mogelijk gemaakt en een eerste hergroepering van de krachten van de Revolutie naar links en naar rechts.

Men moet echter vermijden de teweeggebrachte klasseringen als definitief te beschouwen, daar de situatie in volle beweging is.

Het grootste gevaar, dat de Algerijnse Revolutie bedreigde, was gelegen in de mogelijkheid, dat de FLN-leiding als geheel zou beginnen in formele "eenheid" een "bourguibistische" staat op te bouwen, daar

bij angstvallig de accoorden van Evian toepassend en de structuurhervormingen en zijn "socialisme" steeds uitstellend tot "morgen".

Dit gevaar was absoluut reëel, daar de systematische ideologische demobilisatie van de algerijnse militanten, levende in een klimaat van van politietoezicht en dienstgewijs geïntegreerd in de leidende clans met hun "feodale" en bureaucratistische mentaliteit, geen toeval zou zijn geweest, noch de vrucht van de zuivere en eenvoudige onmacht van de verschillende leiders, maar een logische, samenhangende lijn, die een nauwkeurige burgerlijke orientatie zou weerspiegelen.

Die leidende kringen, die steeds tegenstand hebben geboden tegen de werkelijke politieke opvoeding van de militanten inzake de precieze sociale problemen van het bevrijde Algerije, hebben daarentegen ten zeerste gewed op de bepalingen van de accoorden van Evian en op de "samenwerking" met Frankrijk om op de dag van de Onafhankelijkheid een burgerlijk staatsapparaat tot stand te brengen.

De crisis heeft alles weer op zijn plaats gebracht - en op tijd.

Zij was onverwacht opgekomen tijdens de zitting van de CNRA in juni, na de formele unanieme aanneming van een program, dat het eerste door het FLN uitgewerkte document is, dat die naam waardig is, met een hoge theoretische inhoud, dat de werkelijke en bijzondere ervaring van de Algerijnse Revolutie en het FLN verdiept en de lijnen uitzet voor een socialistische opbouw van het land.

Dit document, het product van de waarlijke linkervleugel van het FLN, weerspiegelt ontegenzeggelijk de strevingen van de verpletterde meerderheid van de reusachtige revolutionaire basis van het FLN en het land.

Het feit, dat het met algemene stemmen werd aangenomen is tekenend voor de belangrijkheid van deze basis, welke zekere leiders in slaap wilden wiegen met "socialistische" beloften, daarbij in de praktijk werkend in "bourguibistische" richting, in naam van de "realiteiten" en de uitvloeisels van de accoorden van Evian (waarvan de wezenlijke betekenis evenwel uitputtend is geanalyseerd en gecritiseerd door het aangenomen Program).

De crisis is in het CNRA uitgebarsten juist op het ogenblik, dat het door de meerderheid voorgestelde politieke bureau moest worden bekrachtigd, een meerderheid, die van het begin af aan deze zitting van de CNRA had beheerst, een Politiek Bureau, dat o.a. bestemd was om de kandidaten aan te wijzen voor de verkiezingen voor de Constituerende Vergadering.

Volgens de accoorden van Evian zou deze Vergadering moeten worden verkozen in de op de Onafhankelijkheid volgende drie weken.

Samengesteld uit notabelen en bureaucraten zou zij het voornaamste instrument worden om de oprichting te voltooien van een burgerlijk en neo-kolonialistisch staatsapparaat, dat de praktische toepassing van het door de CNRA aangenomen program zou uitstellen tot Sint Juttemis.

Vandaar de kapitale belangrijkheid in deze eerste etappe van de strijd om de Constitutie.

Bepaalde krachten maakten zich, in naam van de formele "democratie", van "het woord aan het volk", van tegenstand tegen de "dictatuur" en tegen het "militarisme", in werkelijkheid op om de verkiezingen voor de Constituantie te doen uitlopen op een burgerlijk parlementarisme, waarin óók Susini, de aartsbeul van de OAS als vertegenwoordiger van de "Europeanen in Algerije" zijn plaats zou hebben !

Het is thans overigens duidelijk, dat de uitwerking van de met de OAS gesloten accoorden zich richtte op de schepping van een soort

Eenheidsfront tussen de bourguibistische krachten en de colons, met inbegrip van de fascistten, om een tegenwicht te vormen tegen de verwachte revolutionaire ontwikkelingen in Algerije en om, in het voorkomende geval "hand in hand" te strijden tegen de algerijnse "castristen". 1)

De OAS, die de slag tegen de Onafhankelijkheid had verloren, stelde zich er op zijn beurt tevreden mee niet eveneens de strijd voor een burgerlijk en neo-kolonialistisch Algerije te verliezen. Ziedaar de basis van de overeenkomst met de inheemse "bourguibisten".

Het zijn vooral de tegenstand, de initiatieven, de standvastigheid van het ALN van de grenzen en het binnenland, die tot nu toe de burgerlijke neo-kolonialistische samenwerking hebben doen mislukken.

Van alle krachten van de Algerijnse Revolutie is het het ALN, dat de waarlijke "speerpunt" daarvan is en welke de grootste mate van politieke opvoeding en organisatie bezit.

Het leger van de Djounoud, voor het merendeel boerenvrijwilligers voor de Bevrijdingsoorlog is de uitdrukking van de meest dynamische, de meest revolutionaire combinatie, die kan bestaan in een aantal koloniale en semi-koloniale landen met een zelfde structuur als Algerije.

Het vertegenwoordigt de verbinding in een en dezelfde organisatie van een revolutionaire leiding, samengesteld uit militanten en kaders van verschillende afkomst (waaronder een belangrijk aantal "ontwikkelden", studenten, intellectuelen enz.) met de massa van het landloze gewapende boerendom, het waarlijke volk, het waarlijke zelfde revolutionaire proletariaat van landen als Algerije, Cuba en de meerderheid van de landen van de "Derde Wereld".

Vanuit dit gezichtspunt is het meer dan een Leger, zelfs meer dan een revolutionair boerenleger, het is de gewapende revolutionaire voorhoede.

Het is deze voorhoede, die de strijd gedurende een gehele periode is begonnen en heeft ondersteund.

In dezelfde huidige etappe is het de enige georganiseerde sociale kracht, die een fundamentele eis van revolutionair karakter vertegenwoordigt, die in de specifieke samenhang van een land als Algerije de Revolutie stimuleert, haar dynamisme bewaart en de weg opent naar de eigenlijke Socialistische Revolutie: de radicale Agrarische Hervorming. 2)

Het leger is in de huidige etappe de waarlijke ruggegraat van de linkervleugel van het FLN, waarvan de eventuele ideologische of

1) Het zijn geen grote woorden, dat Mohamed Khider (in zijn persconferentie te Rabat) verklaarde, dat men zich opmaakte om het Franse Leger te gebruiken tegen het ALN. In Algiers woedden, onder het bewind van de Voorlopige Regering, harkis tegen algerijnse revolutionaire militanten.

2) Dat is goed begrepen door kolonel Boumedienne, de chef van de generale staf, die in zijn zeer belangrijk interview met een correspondent van het marokkaanse blad Al-Tahrir op 18 Juni 1962 te Tlemcen dit verklaarde ten aanzien van de Agrarische Hervorming: "De Revolutie kan niet slagen zonder de boeren. De verdeling van de grond onder de boeren is een doel, die alle contra-revolutionaire krachten zal doen mislukken ... De nieuwe maatschappij, die wij willen oprichten is een socialistische maatschappij, waar geen uitbuiting van de ene mens door de andere zal zijn, waar niemand zal leven ten koste van de inspanning van anderen."

Daarom heeft de Agrarische Hervorming niet als enig doel de verdeling van de grond onder de boeren, zij richt zich vooral op de totstandbrenging van een radicale omvorming in de maatschappij.

materiële ontwapening in de naaste toekomst slechts een "bourguibistische" overwinning zou kunnen zijn, een waarlijke nederlaag van de Revolutie.

Verre van zijn "omvorming" aan te prijzen om de gevaren van het "militarisme" en van de "dictatuur", uitgevonden door de verlate burgerlijke "democraten", omdat dat in hun kraam te pas komt, het hoofd te bieden, moet men integendeel wensen, dat Soldaten-, Boeren- en Arbeiderscomités Algerije van het ene eind tot het andere zullen overdekken en de waarlijke organen van de macht worden in iedere plaats en dat de bewapening van het volk algemeen wordt gemaakt.

Het zijn dergelijke organen, welke het door de CNRA aangenomen Program zullen kunnen toepassen en het hoofd bieden aan de catastrofale crisis, waarin het land wegzinkt en welke het imperialisme, de colons en de inheemse "bourguibistische" krachten bezig zijn uit te buiten om de revolutionaire vleugel tot capitulatie te dwingen.

Er is geen twijfel aan, dat het economische leven van het land, dat tot nu toe vrijwel uitsluitend werd beheerd door de colons en dat ten nauwste afhankelijk was van Frankrijk, ontwricht wordt door het massale vertrek van de europese administratieve en economische kaders, door de radeloze kapitaalsvlucht, door de door de franse staat toegepaste financiële wurging, die hij zal blijven toepassen als wapen om de eventuele verbrekers van de accoorden van Evian inschikkelijk te maken.

Het algerijnse volk, de boeren, kleinburgers en arbeiders uit de steden, de gevluchten en de uit de kampen bevrijden, zonder iets om handen, zonder middelen van bestaan, zonder werk, zonder productiemiddelen en doeltreffende hulp van de kant van de staat, bevindt zich in een proces van versnelde verpaupering.

Tegenover deze situatie zullen de "bourguibistische" krachten, d.w.z. de neo-kolonialistische bourgeois, de "samenwerking" prediken in de "orde" en het respect voor de accoorden van Evian met Frankrijk en de Gemeenschappelijke Markt 1), een "samenwerking", die onvermijdelijk iedere radicale structurele hervorming van het land zou blokkeren, zonder dat de ellende van de grote meerderheid van het volk werkelijk zou worden verlicht, zelfs in de onmiddellijke toekomst.

Het gevaar bestaat, dat bepaalde Arbeidersstaten, met de USSR aan het hoofd, uit overwegingen, die voortvloeien uit de onmiddellijke belangen van hun buitenlandse politiek en uit angst de triomferende Socialistische Algerijnse Revolutie hun bureaucratische routineplannen voor de status quo in Afrika, het Midden Oosten, in West-europa zelfs, ondersteboven te zien gooien, evenals druk uitoefenen opdat Algerije zal "samenwerken" met het gaullistische Frankrijk en trachten de algerijnse revolutionaire krachten te ontmoedigen.

De houding van zowel de franse CP als de algerijnse CP, die tijdens de crisis vóór alles de "verzoening", de "eenheid" tussen alle algerijnse leiders predikten en het spookbeeld van de "burgeroorlog"

1) De "ideologische" voorbereidingscampagne op dit punt met behulp van schijnbaar "wetenschappelijke" argumenten was reeds begonnen voor het staakt het vuren en de accoorden van Evian, door studies, welke de hoge leiders van het FLN inspireerden. Zoals b.v. het boek van Francis Jeanson "La Revolution Algérienne", doorspekt met uittreksels uit deelstudies, slecht verwerkt en onsamenvattend, concludeert dit boek in een poging tot synthese tot een "socialisme" in "etappes" en vooral tot de noodzakelijkheid om zijn weg te zoeken via de Europese Gemeenschappelijke Markt, bij gelegenheid verbonden met de "Europese linkervleugel" !

PLAATS VAN DE SOCIALE INHOUD VAN DE CRISIS UIT EEN TE ZETTEN, het concrete overgangsprogram naar voren te brengen, dat correspondeert op de huidige etappe van de Revolutie en aldus een differentiatie in het Front teweeg te brengen, die nog dieper zou zijn, op de basis van een duidelijke politieke lijn, is veelzeggend ten aanzien van dit gevaar.

Men moet hopen, dat de waarlijke revolutionaire krachten, die zich hebben losgemaakt en gehergroepeerd ten gunste van deze eerste groei-crisis, een ontwikkelingscrisis van de Algerijnse Revolutie, standvastig zullen weten te blijven, zowel tegen de pro-imperialistische en "bourguibistische" druk als tegen de defaitistische, verwarring schepende raadgevingen, die hen van alle windstreken van de franse en europese "linkervleugel" bereiken en óók tegen de raadgevingen tot "bedachtzaamheid", "realisme", "wijsheid", die bepaalde Arbeidersstaten hen met kwistige hand doen toekomen.

Het is, in het voorbijgaan gezegd, tegen dergelijke raadgevingen in, dat de joegoslavische, de chinese, de cubaanse Revolutie hebben getriomfeerd.

Men moet hopen, dat het revolutionaire verbond tussen het ALN en bepaalde leidende politieke kringen, waaronder de gezondste, de meest waardevolle van het FLN, zich zal weten te handhaven, zich te versterken en ten volle de reusachtige kracht tot leven te brengen, welke het in handen houdt door te steunen op de massaas van het revolutionaire boerendom en op de geradicaliseerde kringen in de steden om overwinnend het hoofd te bieden aan al die vormen van druk en het Program van Tripoli uit te voeren, dat Algerije zou begiftigen met een socialistische sociale en economische structuur.

Men moet evenzeer hopen, dat de vertegenwoordigers van de algerijnse vakbonden, van de studenten en andere als "voorhoede" beschouwde organisaties zullen kunnen tonen, dat niet reeds een zekere bevoorrechte bureaucratie vormen, gereed om zich aan te passen bij de "bourguibistische" staat, waarvoor zij als "linkse" dekking zouden dienen, daarbij vermijdende duidelijk stelling te nemen ten aanzien van de sociale inhoud van de crisis en simpelweg de formele "eenheid" te prediken tussen sociaal verschillende krachten, zich daarbij verwijderend van de revolutionaire boeren en van het ALN en nalatend te werken voor de onmiddellijke praktische toepassing van het Socialistische Programma van Tripoli.

Geen enkele Revolutie heeft ooit overwonnen zonder een zekere burgeroorlog en een zuivering van de contra-revolutionaire krachten, via de instelling in de eerste etappe van een dictatuur-regiem.

De hele kwestie is te weten dictatuur van wie tegen wie.

Het "bourguibisme", de dictatuur van de burgerlijke, neo-kolonialistische, pro-imperialistische inheemse krachten zou zich in Algerije niet kunnen vestigen zonder een in werkelijkheid formidabele onderdrukking van de authentieke revolutionaire krachten.

Men heeft dit wel gezien gedurende de enkele dagen van heerschappij van het begin van een dergelijk regiem in Algiers, Constantine, Bône en zelfs in Kabylië. 1)

1) Zie o.a. de verklaring van Yassef Saadi, de grote leider van de slag van Algiers, evenals Djamilia Bouhired gedwongen te vluchten naar Tlemcen, in het aan de correspondent van "Al-Tahrir" toegestane interview in die stad (verscheen in het nummer van 21 juli 1962 van die krant).

"Azzedine (van de vroegere autonome zone van Algiers) gebruikt thans dezelfde methoden als die van de franse parachutisten". zie pag.18

Het revolutionaire verbond van boeren en arbeiders, de basis van het volksregiem van morgen, zal het eveneens niet kunnen stellen zonder het geweld en een ijzeren hand, om de weerstanden te breken en de systematische sabotage, waaraan het imperialisme en de inheemse reactie zich zullen overgeven om de socialistische opmars van de Revolutie te blokkeren.

Opdat deze noodzakelijke alliantie niet degenerereert tot een politie- en bureaucratische dictatuur tegen de massaas zelf, zal zij haar vorm moeten vinden in het ruime netwerk van democratische Soldaten-, Boeren- en Arbeiderscomités, welke de kandidaten zal aanwijzen voor een revolutionaire Constituerende Vergadering en die de werkelijke macht in het land in handen zullen hebben.

Deze Comités, evenals de Constituerende Vergadering en de nieuwe regering, die daardoor zal worden aangesteld, zullen politiek moeten worden bezielde en geleid door een democratische Revolutionaire Partij met een socialistisch program en doctrine.

In de huidige omstandigheden in Algerije zou deze Partij slechts de vleugel van het FLN kunnen zijn, die trôuw is aan het Program van Tripoli, omgevormd in een Politieke Partij.

Door de kracht van de feiten zal deze Partij voor een gehele periode in feite de Eenheidspartij van Algerije blijven.

Alle authentieke revolutionaire krachten zouden daarin moeten opgaan teneinde haar tot het maximum te versterken, haar in staat te stellen haar rol ten wolle te spelen en haar eventuele ideologische en bureaucratische degeneratie te vermijden.

Door in zijn boezem een democratisch en vrij ideologisch leven tot stand te brengen en radicaal te breken met de feodalistische, bureaucratische, paternalistische tradities en zelfs die van het politietoezicht, welke in het FLN hebben overheerst, zou dit nieuwe FLN reële kansen hebben, te vermijden, dat zijn bewind er een van dictatuur, ook tegen de massaas, zou zijn.

De andere voorwaarde voor een dergelijke politiek gezonde evolutie van het revolutionaire bewind zou zijn de erkenning van het bestaansrecht van andere Partijen, welke zich plaatsen in het kader van het nieuwe sociale regiem, dat de Revolutie zal scheppen.

Het recht op eventuele meervoudigheid van de socialistische Partijen is de uitdrukking en de voorwaarde voor een waarlijke socialistische democratie.

+ + + + +

De crisis en zijn afsluiting hebben het mogelijk gemaakt, dat de effectieve controle van het FLN op de Constituerende Vergadering, dus eveneens op de nieuwe Regering, overgaat in de handen van zijn revo-

(vervolg noot pag.17.)

De mensen, waarover Azzedine beschikte "bestonden uit een groot aantal vroegere 'blauwen', die in dienst waren van generaal Massu."

"Dit bracht een algemene ontevredenheid teweeg in de kringen van het volk en de geprikkeldheid van een groot aantal waardevolle kaders, met name van hen, die in de gevangenis hadden gezeten. Deze kaders werden of op een zijspoor gerangeerd of men verwijderde hen definitief". Vandaar Yassef's conclusie, dat de "tegenover het ALN en Ben Bella staande groep wordt gesteund door de bourgeoisie en het kolonialisme".

lutionaire vleugel.

Dat is een spectaculair resultaat van het hoogste belang voor de toekomst van de Revolutie.

Het gaat er thans om er voor te werken, dat de economische crisis, waarin het land wegzinkt, deze resultaten niet te niet doet, maar daarentegen de radicale revolutionaire maatregelen teweegbrengt.

Men verbaast zich, dat de kapitaalsvlucht, in baar geld en in natura in Algiers en elders nog steeds is toegestaan, dat de stedelijke en landelijke ondernemingen en eigendommen, welke zijn verlaten, niet door de arbeiders in beslag worden genomen en opnieuw in bedrijf gesteld door hun democratisch georganiseerde collectieven, dat iedere transactie ten aanzien van alle productiemiddelen (ruimten, machines, gronden enz.) niet aan de colons, de kapitalisten, en feodalen in het algemeen, verboden wordt, dat de levensmiddelenvoorraden en de woningen niet worden geïnventariseerd en onder volkscontrole worden geplaatst, evenals de prijzen, dat de nietigverklaring van de schulden en iedere grondrente voor de arme boeren nog niet wordt gedecreteerd, evenals de vrijstelling van iedere belasting van alle economisch zwakken.

Al deze maatregelen zijn noodzakelijk en urgent teneinde het economische en financiële leegbloeden van het land te stoppen, het lijden van de massa's te verlichten en te beginnen met de afschaffing van de weërzinwekkende klassevoorrechten temidden van een oceaan van ellende.

Dat deskundige commissies aan de andere kant onmiddellijk beginnen een economisch en financieel plan voor het land te bestuderen, op korte, middellange en lange termijn, de radicale Agrarische Hervorming, de noodzakelijk te ondernemen nationalisaties, de schoolhervorming, die bij duizenden de technische en administratieve kaders zal opleiden, waaraan het land zo dringend behoefte heeft.

Zeker op dit terrein zal men zonder overhaasting te werk moeten gaan, na weloverdachte studies en met vermindering van een onnute ontwrichting van het economische leven en een catastrofale teruggang van de productie.

Een stevige revolutionaire macht kan zich permitteren, zeker voor een korte periode, zo goed mogelijk de structuurhervormingen voor te bereiden teneinde alle middelen te verzamelen, die de contra-revolutionaire maatregelen zouden kunnen bestrijden, welke het imperialisme en de inheemse reactie zonder mankeren aan iedere stap voorwaarts van de Revolutie in de weg zullen leggen.

Deze laatste heeft zojuist een etappe afgelegd, waarvan men slechts later de beslissende belangrijkheid zal kunnen meten.

Dat de oprechte vrienden van de Algerijnse Revolutie in de gehele wereld, in Europa in het bijzonder en in de Arbeidersstaten, van hun zijde de maximale financiële, materiële, technische hulp aan haar organiseren, teneinde steeds meer haar geestdrift en haar weerstand tegen nieuwe, onvermijdelijke aanvallen van het imperialisme en de inheemse reactie te stimuleren.

Algiers, 4 Augustus 1962.

=o=o=o=

Zojuist is verschenen : Fidel Castrospreek over het marxisme-leninisme. Te bestellen bij M.C.J. Snethlage, Vossiusstr. 28, Amsterdam-Z-. Prijs f.0.90. Koopt deze belangrijke brochure !